

Sygn. akt: C 888/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Strzyżewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Agata Załęska

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2016 r. w Ostrołęce

sprawy z powództwa **S. P. (1)**

przeciwko **J. T.**

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

orzeka:

1. powództwo oddala;
2. zasądza od powódki S. P. (1) na rzecz pozwanego J. T. kwotę 8.967,14 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego;
3. odstępuje od obciążania powódki opłatą od pozwu.

Sygn. I C 888/15

UZASADNIENIE

Powódka pozwem z dnia 8 września 2015 r. przeciwko J. T. domagała się pozbawienia wykonalności w całości tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym przez Sąd Okręgowy w Krakowie w dniu 2 listopada 2004 roku, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności w dniu 17 grudnia (...), w sprawie IX GNc 2106/04, orzekającego, że w ciągu 14 dni od doręczenia powinna zapłacić powodowi J. T. kwotę 169.488,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu.

Jako podstawę faktyczną żądania powódka wskazała przede wszystkim fakt niemożności obrony na skutek niedoręczenia korespondencji zawierającej przedmiotowy nakaz zapłaty. Wskazała, że w aktach sprawy IX GNc 2106/04 nie ma informacji o osobistym odbiorze korespondencji kierowanej do niej jako dłużnika na adres O. ul. (...). Podniosła także, że w przedmiotowej sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym w Krakowie nie mogło dojść do fikcji doręczenia, albowiem faktycznie powódka nie mieszkała pod wskazanym adresem na długo przed wydaniem nakazu zapłaty. W tym czasie mieszkała w domu studenckim w W.. Potwierdzeniem braku zamieszkiwania pod wskazywanym adresem było wymeldowanie w dniu 21 lipca 2008 r w drodze decyzji administracyjnej. Powyższe żądanie powódka oparła również na zarzucie przedawnienia egzekucji roszczenia, wywodząc, że od wydania nakazu zapłaty wierzyciel aż dotąd nie wszczął egzekucji i nie dochodził należności objętej niniejszym nakazem. Na wypadek nie uwzględnienia tego zarzutu, zdaniem powódki - postawę pozwanego należy poddać ocenie z punktu widzenia zasad współżycia społecznego, który nadużył prawa podmiotowego składając wniosek egzekucyjny na kilka dni przed upływem terminu przedawnienia.

Pozwany J. T. wnosił o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu zgodnie ze złożonym spisem w wysokości 9.538,85 zł. Argumentując zaprezentowane stanowisko wskazał, że żadna z powołanych w pozwie podstaw nie spełnia warunków przewidzianych dla powództwa opozycyjnego z art. 840 § 1 k.p.c. Z ostrożności procesowej wskazał jedynie, że argumentacja podnoszona przez powódkę, niezależnie od tego że dotyczy okoliczności bezprzedmiotowych z punktu widzenia powództwa przeciwegzekucyjnego, jest bezzasadna. W ocenie pozwanego przedłożone przez powódkę dokumenty nie dowodzą, czy powódka przebywała lub zamieszkiwała w O. w okresie, w jakim został wydany i doręczony nakaz zapłaty. Powoływany przez powódkę zarzut przedawnienia roszczenia nie dotyczy zdarzeń, które zaszły po wydaniu tytułu egzekucyjnego. Jego podniesienie prowadziłoby do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy, co podważa instytucję prawomocności orzeczeń. Pozwany wskazywał, że roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu przedawnia się z upływem lat dziesięciu, który rozpoczyna swój bieg od dnia jego uprawomocnienia się, w niniejszej sprawie. W ocenie pozwanego bieg terminu przedawnienia został przerwany w momencie wydania w dniu 17 grudnia 2004r. postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności, wobec czego przedawnienie mogłoby nastąpić dopiero z dniem 17 grudnia 2014 r. Natomiast wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego został nadany 25 listopada 2014 r.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 21 grudnia 2015 r. Sąd Okręgowy odmówił dopuszczeniu do udziału w sprawie w charakterze pełnomocnika powódki -F. P. ze względu na treść pełnomocnictwa złożonego do akt sprawy i zawartego oświadczenia, że jest to jednorazowa pomoc prawna.

Z uwagi na powyższe oraz ustanowienie profesjonalnego pełnomocnika powódce udzielono 14-dniowego terminu na zajęcie stanowiska w sprawie.

W piśmie z dnia 8 kwietnia 2016 r. pełnomocnik powódki podtrzymał w całości roszczenie zawarte w pozwie oraz przedstawione zarzuty i twierdzenia. Podniósł również w trybie art. 840 1 ust. 2 k.p.c. zarzut nieważności postępowania przez Sądem Okręgowym w Krakowie w sprawie IX GNc 2106/04z powodu nieuwzględnienia z urzędu przedawnienia roszczeń objętych żądaniem pozwu. Dodatkowo zgłosił dowód z zeznań świadków na okoliczność, iż powódka nie знаła pozwanego J. T. i nie miała z nim żadnego kontaktu, a działalność gospodarza prowadzona była faktycznie przez jej matkę zastępczą A. P. (1).

W konkluzji pisma wskazał, że pozwany i komornik dopuścili się naruszenia praw strony w postępowaniu egzekucyjnym albowiem, zgodnie z literą prawa nie jest możliwa egzekucja kwot odsetek starszych niż za okres trzech lat wstecz od daty wszczęcia egzekucji. W związku z powyższym wyraził wolę rozszerzenia przedmiotu sporu o odsetki w kwocie 199.089,86 zł, na które składają się: kwota 98.249,00 zł tytułem odsetek za zwłokę liczonych za okres od 2 sierpnia 2002 r. do dnia 30 listopada 2011 r. od kwoty 83.5888,40 zł oraz kwota 100.840,86 zł tytułem odsetek za zwłokę liczonych za okres od 5 sierpnia 2002 r. do dnia 30 listopada 2011 r. od kwoty 85.889,60 zł.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 4 października 2004 r. do Sądu Okręgowego w Krakowie został skierowany pozew J. T. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Z. P.H.U. (...) w A. przeciwko S. P. (2) prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowe (...) w O. o zapłatę kwoty 169.488,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami. Jako adres S. P. (2) (obecnie P.) prowadzącej działalność gospodarczą wskazał jej siedzibę w (...) -400 ul. (...). Sprawę zarejestrowano pod sygn. akt IX GNc 2106/04. Podstawą dochodzonego roszczenia była umowa sprzedaży towarów spożywczych, tj. ananasów w syropie. Na potwierdzenie powyższego przedstawił wystawione faktury VAT odebrane przez przedstawiciela bez zastrzeżeń. Do pozwu załączono zaświadczenia stron o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej.

W dniu 2 listopada 2004 r. Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział IX Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględniono żądanie J. T. w całości i nakazano S. P. (2) aby zapłaciła kwotę 169.488,00 zł wraz z odsetkami liczonymi od kwot: 83.5888,40 zł od dnia 2 sierpnia 2002 r. do dnia zapłaty i od 85.899,00 zł

od dnia 6 września 2002 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 6.134,00 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 3.615,00 zł kosztów zastępstwa prawnego.

Odpis nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu i pouczeniem o sposobie zaskarżenia orzeczenia został wysłany S. P. (2) na adres ul. (...), (...)-(...) O.. Przesyłka była dwukrotnie awizowana. Zwrócono ją jako niepodjętą w terminie w dniu 9 grudnia 2004 r.

Pismem z dnia 13 grudnia 2004 r. J. T. wystąpił o nadanie klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty, która została nadana w dniu 17 grudnia. Tytuł wykonawczy pełnomocnik wierzyciela otrzymał w dniu 23 grudnia 2004 r.

Nakaz zapłaty wydany w sprawie IX GNc 2106/04 przez Sąd Okręgowy w Krakowie uprawomocnił się z dniem 15 grudnia 2004 r.

Powódka S. P. (1) w latach 2003-2005 przebywała w domu studenckim Politechniki (...) w W.. Od dnia 6 kwietnia 1989 r. do dnia 21 lipca 2008 r. zameldowana była pod adresem ul. (...), (...)-(...) O. i pod tym adresem zarejestrowano działalność gospodarczą.

Przed Sądem Okręgowym w Krakowie toczyło się również inne postępowanie z powództwa (...) T. Sp. J. przeciwko S. P. (1) (P.) pod sygn. akt IX GNc 2090/14, w której w jej imieniu radca prawny złożył sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty z dnia 15 marca 2005 r.

W dniu 25 listopada 2014 J. T. wystąpił do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ostrołęce - B. O. z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko S. P. (1) (poprzednio P.) wierzytelności w kwocie 169.4888,00 zł wraz z odsetkami oraz kosztami procesu. Do wniosku załączył pismo Urzędu Miejskiego w O. z dnia 24 lutego 2005 r. zgodnie z którym, od dnia 2 stycznia 2001 r. do dnia 31 grudnia 2002 r. w ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Urząd figurowało Przedsiębiorstwo Handlowe (...) pod numerem ewidencyjnym (...) z siedzibą zakładu głównego w O. przy ul. (...). Jednocześnie wskazano, że od dnia 1 października 2002 r. została zgłoszona zmiana nazwiska osoby prowadzącej działalność gospodarczą z P. na P..

Na podstawie powyższego Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Ostrołęce B. O. wszczęła postępowanie pod sygn. akt Km 1048/14. Skierowane do dłużniczki S. P. (1) na adres (...) zawiadomienie o wszczęciu egzekucji było dwukrotnie awizowane i zostało zwrócone nadawcy z adnotacją, że nie podjęto w terminie. W toku postępowania egzekucyjnego komornik wystąpił do szeregu instytucji o udostępnienie danych dłużniczki.

Zgodnie z pismem Urzędu Miasta w O. z dnia 16 grudnia 2014 r. S. P. (1) urodzona dnia (...) w trybie administracyjnym została wymeldowana z adresu O. ul. (...). W odpowiedzi na skierowane zapytanie Urząd Stanu Cywilnego w O. do akt postępowania egzekucyjnego przesłał odpis aktu małżeństwa S. P. (2) z A. P. (2) z dnia 31 sierpnia 2002 r. w O., numer aktu(...). Jak wynika z przedstawionego odpisu aktu nazwisko kobiety po zawarciu małżeństwa brzmi P..

W dniu 16 lutego 2015 r. komornik skierował do Banku (...) S.A. zawiadomienie o zajęciu rachunku bankowego i zakazie wypłat.

Powódka wiedząc o toczącym się postępowaniu egzekucyjnym powzięła pod koniec lutego 2015 r. w związku z zajęciem jej konta. Dnia 5 marca 2015 r. z upoważnienia powódki jej mąż A. P. (2) uzyskał wgląd do akt egzekucyjnych o sygn. Km 1048/14. W dniu 6 marca 2015 r. powódka złożyła zażalenie na postanowienie do Sądu Okręgowego w Krakowie na nadanie klauzuli wykonalności z dnia 17 grudnia 2004 r. W zażaleniu podniosła, że o wszczęciu egzekucji dowiedziała się po wizycie w banku, zaś w aktach sprawy egzekucyjnej nie ma informacji o odbiorze korespondencji kierowanej do niej na adres: (...), O.. Postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 11 czerwca 2015 r. w sprawie o sygn. I ACz 681/15 zażalenie powódki zostało oddalone.

Powyższe ustalenia faktyczne Sąd poczynił na podstawie całokształtu zebranego materiału dowodowego należycie rozważonego i ocenionego, który w części okazał się niesporny. W tej części Sąd oparł się na faktach i okolicznościach przedstawianych przez strony, zarówno na terminach rozprawy, jak i w pismach procesowych.

Sąd rozpatrzył także i uwzględnił, nie znajdując zastrzeżeń co do ich wiarygodności i mocy dowodowej, wszystkie przeprowadzone w sprawie dowody osobowe w postaci przesłuchania informacyjnego powódki S. P. (1) k. 48v.49, k. 114v.-115 oraz w postaci dokumentów bądź ich niekwestionowanych kopii, a mianowicie: potwierdzeń przelewu dot. akademika na Politechnice (...) k. 8-11, zaświadczenia z Urzędu Miasta O. o wymeldowaniu powódki z dnia 13.07.2015 r. k. 12, postanowienia Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 11.06.2015 r. w sprawie I ACZ 681/15 k.35-36, wniosku o nadanie klauzuli wykonalności z dnia 13.12.2004 r. k. 37-38, nakazu zapłaty z dnia 2.11.2004 r. sygn. IX GNc 2106/04 k. 39-39v., wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego z dnia 25.11.2014 r. k.42, zajęciu wierzytelności z dnia 10.12.2014 r. k. 43, zaświadczeniu o wpisie do ewidencji działalności powódki z dnia 27.12.2000 r. k. 73, pisma z Urzędu Miasta O. z dnia 24.02.2005 r., sprzeciwu od nakazu zapłaty z dnia 15.03.2005 r. w sprawie IX GNc 2090/14 k.76-76v., z akt sprawy IX GNc 2106/04: pozwu o zapłatę wraz z załącznikami k. 2-3, 5-6, 7-8, nakazu zapłaty z dnia 2.11.2004 r. k. 15, przesyłki listownej zawierającej odpis wydanego nakazu k. 18, stwierdzenia prawomocności k. 20, wniosku wierzyciela o nadanie klauzuli wykonalności z dnia 13.12.2004 r. k. 21, zażalenia na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności z dnia 6.03.2015 r. k. 26-27, postanowienia Sądu Apelacyjnego w Krakowie wydane 11.06.2015 r. w sprawie I AC z 681/15, z akt sprawy egzekucyjnej Km 1048/14: wniosku egzekucyjnego z dnia 25.11.2015 r. k.1-2, nakazu zapłaty z dnia 1.11.2004 r. zaopatrzonej w klauzulę wykonalności z dnia 17.12.2004 r. k. 2-2v., zawiadomienia o wszczęciu egzekucji z 1.12.2014 r. wraz z nieodebraną przesyłką k.6.-7, żądania udzielenia informacji komornika do instytucji publicznych k. 12,14,18,26,28,30,33,35, pisma Urzędu Miasta O. z dnia 16 grudnia 2014 r. z informacją o zameldowaniu dłużniczki k. 17, odpisu skróconego aktu małżeństwa k. 25, zawiadomienia o zajęciu rachunku bankowego z dnia 16.02.2015 r. wraz z nieodebraną przesyłką listowną k. 41-42, protokołu udostępnienia mężowi powódki akt komorniczych z dnia 5.03.2015 r. k.45,61).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu w całości. Zgodnie z art. 840 § 1 k.p.c., dłużnik może w drodze procesu żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub w części albo ograniczenia:

- 1) jeżeli przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności;
- 2) jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniu, które nastąpiło po zamknięciu rozprawy;
- 3) jeżeli małżonek, przeciwko któremu sąd nadał klauzulę wykonalności na podstawie art.787, wykaze, że egzekwowane świadczenie wierzycielowi nie należy się, przy czym małżonkowi temu przysługują zarzuty nie tylko z własnego prawa, lecz i te, z którymi mógł wystąpić jego małżonek.

Powództwo z art. 840 k.p.c. ma charakter powództwa zmierzającego do wydania wyroku konstytutywnego. Wyrok taki przekształca istniejący dotąd między stronami stosunek prawny, przy czym wyrok wydany w oparciu o cytowany przepis działa *ex nunc*. Celem procesu jest obrona dłużnika przed postępowaniem egzekucyjnym w wypadku, gdy postępowanie to narusza jego prawa podmiotowe - wynikające z prawa materialnego, a nie gdy zostało naruszone tylko prawo formalne (przepisy prawa egzekucyjnego). Powództwo to, jako środek merytorycznej obrony dłużnika, pozwala na zakwestionowanie wykonalności tytułu wykonawczego w drodze badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tym tytułem i w konsekwencji musi być oparte na przyczynach materialnoprawnych – na jednej z podstaw wymienionych w pkt 1 - 3 w/w przepisu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że powódka nie spreycyzowała w oparciu, o którą z wymienionych podstaw dochodzi pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego co zasadniczo warunkuje zasadność roszczenia, wpływa na

jego zakres, a także determinuje okoliczności stanu faktycznego, które legły u podstaw twierdzeń powódki. W istocie nie wskazała, czy pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności ma nastąpić na podstawie art. 840 § 1 pkt. 1 czy pkt. 2 k.p.c. Stanowisko powódki jest kompilacją różnych zdarzeń, które albo nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia, albo nie dotyczą okresu po powstaniu tytułu egzekucyjnego. Oceniając zachowanie dłużniczki w kontekście wynikających z powyższych uwag reguł znaczeniowych tego bardzo wyjątkowego powództwa, należy stwierdzić, że podany do oceny materiał dowodowy pozwala na jednoznaczny wniosek, że w sprawie nie zaszło żadne ze zdarzeń ujętych w powołanym wyżej artykule. I tak, zaprzeczenie zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności (art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c.), w doktrynie opisywane jest jako zaprzeczenie przez dłużnika obowiązku spełnienia na rzecz wierzyciela świadczenia objętego tytułem egzekucyjnym. Powództwo opozycyjne oparte na omawianej podstawie, jest dopuszczalne, o ile nie występują przeszkody w postaci niedopuszczalności drogi sądowej, powagi rzeczy osądzonej lub zawisłości sporu. W przedmiotowej sprawie tytułem egzekucyjnym był prawomocny nakaz zapłaty wydany w postępowaniu upominawczym, którego to dotyczy cecha powagi rzeczy osądzonej. Nie jest zatem dopuszczalne w świetle art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. jego wzruszenie przy pomocy twierdzeń przedstawionych przez dłużniczkę..

Natomiast art. 840 §1pkt.2 k.p.c. stwarza podstawę do zwalczania tytułu wykonawczego w przypadku, gdy po powstaniu tytułu egzekucyjnego zaszły zdarzenia prowadzące do wygaśnięcia zobowiązania lub zdarzenia, wskutek których zobowiązanie nie może być egzekwowane. Do zdarzeń tych zalicza się zjawiska i stany świata zewnętrznego oraz wewnętrzne stosunki pomiędzy stronami, z którymi przepisy prawa materialnego łączą wygaśnięcie zobowiązań albo, które powodują niemożność egzekwowania świadczeń wynikających z tytułu wykonawczego, np. wykonanie zobowiązania, świadczenie w miejsce wypełnienia, odnowienie czy też potrącenie. Przepis ten, w odniesieniu do orzeczeń sądowych wprowadza prekluzję co do zdarzeń zaszłych przed zamknięciem rozprawy, a zatem - zanim jeszcze takie orzeczenie formalnie zostało wydane. Oznacza to, że jeżeli określone okoliczności i oparte na nich zarzuty lub wypływające z nich wnioski istniały i dały się sformułować w chwili zamknięcia rozprawy, lecz strona skutecznie ich nie podniosła lub nie przytoczyła, w związku z czym nie zostały spożytkowane przez Sąd przy wydawaniu wyroku, podlegają prekluzji, czyli wykluczającemu działaniu prawomocności. Prekluzyjny skutek prawomocności oraz powagi rzeczy osądzonej jest niezależny od tego, czy strona ponosi winę w zaniechaniu przytoczenia określonych okoliczności lub podniesienia właściwych zarzutów.

Zauważyć należy, że nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uprawomocnił się z dniem 15 grudnia 2004 r. Powódce doręczono nakaz zapłaty poprzez awizo. Przesyłka była dwukrotnie awizowana i zwrócona jako niepodjęta w terminie. Nie było na niej adnotacji, że adresat tam nie zamieszkuje lub że się wyprowadził (albo zmienił siedzibę firmy). Stąd też, skoro nakaz zapłaty był prawomocny to nieskuteczne są w toku tegoż postępowania o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności wszelkie zarzuty co do tego, że zasądzona nakazem zapłaty należność nie istniała z tego powodu, że S. P. (1) nie była osobą faktycznie prowadzącą działalność, albo że powódka nie miała kontaktów handlowych z J. T.. Okoliczności te winny być podnoszone w sprawie IX GNc 2106/04 przed Sądem Okręgowym w Krakowie, a nie w toku niniejszej sprawy. Nakaz zapłaty jest prawomocny, a zatem nastąpiła powaga rzeczy osądzonej. Nie ma więc podstaw, aby badać słuszności tego orzeczenia, gdyż zgodnie z art. 365 k.p.c. Sąd jest nim związany.

Przedmiotem badania w niniejszym postępowaniu nie mogły być również zarzuty powódki, o tym, że wysłano odpis nakazu zapłaty na niewłaściwy adres. Dodatkowo podnieść należy, że zgodnie z art. 135 k.p.c. doręczeń dokonuje się w przede wszystkim w miejscu zamieszkania adresata. Skoro powódka zameldowana była przy ul. (...) O. i ten adres widniał jako miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, to zarówno pozwany jak i Sąd wydający nakaz miał prawo skorzystać z fikcji doręczenia określonej art. 139 k.p.c. Przesyłka kierowana do powódki wróciła z adnotacją jako „zwrot nie podjęta w terminie”, co zwłaszcza w sprawach gospodarczych nie jest rzadkością. Tylko powódka była uprawniona do zmiany danych osobowych, co uczyniła po wyjściu za mąż. Ta sama zasada odnosiła się do danych adresowych. Okoliczności te zostały ocenione jedynie jako fakty, które wynikają z załączonych akt IX GNc 2106/04, lecz nie są i nie mogły być przedmiotem oceny z punktu widzenia zasadności zgłoszonego roszczenia.

Odnosząc się do dalszej argumentacji powódki, należy stwierdzić, że zarzut nadużycia prawa podmiotowego przez wierzyciela w związku ze złożeniem wniosku egzekucyjnego na dwa tygodnie przed upływem terminu przedawnienia, również nie zasługuje na uwzględnienie. Podkreślić należy, że w funkcjonującym systemie prawnym bak jest przepisu

ograniczającego wierzyciela w zakresie decydowania o swojej wierzytelności. To wierzyciel decyduje kiedy o wszczęciu postępowania egzekucyjnego, zwłaszcza, że prowadzona egzekucja z innego nakazu zapłaty przeciw dłużniczce została umorzona wobec bezskuteczności. Trudno czynić jest zarzut wierzycielowi, który ponosi wstępne opłaty egzekucyjne od wartości egzekwowanego świadczenia, że oszczędza własne środki. Ta dowolność po stronie wierzyciela może prowadzić do zachowania, że pomimo posiadania tytułu wykonawczego, nie skorzysta z egzekucji. Powyższego nie można rozważać także w kontekście naruszenia art. 5 k.c. Zgodnie z ugruntowanym poglądem doktryny i orzecznictwa powołany artykuł nie może stanowić skutecznej podstawy dochodzenia roszczeń przeciwegzekucyjnych, jako skutecznej samoistnej podstawy tego powództwa.

W ocenie Sądu o niezasadny był również zarzut powódki o przedawnieniu roszczenia. Zgodnie z art. 125 § 1 k.c. roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenia okresowe należne w przyszłości ulega przedawnieniu trzyletniemu. W ocenie Sądu skoro nakaz zapłaty z dnia 2 listopada 2004 r. stał się prawomocny, to stwierdzone nim roszczenie J. T. ulegnie przedawnieniu po 10 latach. Nie umyka Sądowi, że pozwany przerwał bieg przedawnienia przez złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności, a następnie złożenie do komornika wniosku o wszczęcie egzekucji (25 listopada 2014 r.).

Już ubocznie zauważyć należy że, ewentualne podważenie prawomocnego nakazu zapłaty mogło nastąpić w oparciu o inne instytucje przewidziane w procedurze cywilnej, oczywiście przy zachowaniu odpowiednich przesłanek, którymi Sąd nie miał prawa zajmować się w tym postępowaniu.

Inicjatorem niniejszego postępowania była dłużniczka S. P. (1) i to jej żądanie było przedmiotem badań przez Sąd pod kątem zasadności przesłanek rządzących powództwem przeciwegzekucyjnym. Błędny wybór trybu dochodzonego roszczenia nie może obligować Sądu do naprowadzenia roszczenia na właściwe tory – w efekcie godziłoby to w fundamentalną zasadę równości stron oraz zasadę bezstronności orzekającego sądu. Precyzyjne określenie żądania zawartego w pozwie spoczywa na stronie i jej pełnomocniku, gdyż to ona ponosi skutki procesowe związane z błędnym przygotowaniem sprawy. Rozważenia te poczynione zostały w odniesieniu do zawartych w piśmie procesowym pełnomocnika powódki dywagacji, bo nie sposób nazwać ich inaczej procesowo, o powinności rozszerzenia wartości przedmiotu sporu o kwotę 199.089,86 zł odsetek...(K 99 v w dosłownym brzmieniu). Wartość przedmiotu sporu stabilizuje proces już na początku. Treść art.25 i art.26 kpc jest jednoznaczny w swojej treści. Zatem jeśli w toku procesu nie dojdzie do przedmiotowej zmiany powództwa, która może polegać na jego rozszerzeniu – wartość przedmiotu sporu nie podlega ponownemu badaniu. Jak już wskazano uwagi poczynione w piśmie procesowym z dnia 8.04.2016r. nie mogą zostać uznane za taką zmianę, gdyż nie są powiązane z zasadniczą treścią żądania zawartą w pozwie, która musi precyzyjnie określać zakres żądania (w całości czy części i jakiej). Specyfika powództw przeciwegzekucyjnych zasadza się na prawidłowym sformułowaniu roszczenia, gdyż niedopuszczalne jest wyjście ponad jego żądanie.

W niniejszej sprawie Sąd dostrzega bardzo trudną życiową sytuację powódki, która z pewnością nie miała łatwego życia, musiała liczyć jedynie na siebie, a obecnie jej zadłużenie sięga ponad pół miliona. Jednak okoliczności te, nie mogły doprowadzić do korzystnego dla niej rozstrzygnięcia, gdyż powództwo przeciwegzekucyjne wyklucza jakąkolwiek uznaniowość w ramach dyskrecjonalnej władzy sędziego. Mamy bowiem do czynienia z wyjątkowym roszczeniem, które nie może prowadzić do sądu nad sądem.

Reasumując - w świetle powyższych ustaleń i rozważań powódka nie wykazała istnienia przesłanek pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności określonych w art. 840 § 1 k.p.c. Nie wykazała zaistnienia okoliczności skutkujących wygaśnięciem roszczenia lub niemożnością jego egzekwowania. Z tego też powodu powództwo w pkt. 1. wyroku zostało oddalone w całości.

Orzeczenie o obciążeniu powódkę kosztami procesu Sąd oparł o dyspozycję art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz przedstawiony przez pełnomocnika strony pozwanej spis kosztów procesu, gdyż powódka jako strona przegrywająca sprawę

obowiązana jest zwrócić stronie pozwanej na jej żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia jej praw, w tym wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego będącego radcą prawnym w wysokości 7.200 zł wraz opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, i kosztami dojazdu w wysokości 1.759,14 zł (3x583,38 zł)

W zakresie wniosku o zwrot kosztów przejazdu pełnomocnika na rozprawę w dniu 21 grudnia 2015r., 21 marca 2016 r., 16 maja 2016 r. - Sąd uznał je tylko w części. Zmianie podlegała jedynie stawka wskazana przez pełnomocnika, którą określił w wysokości 0,8358 zł. W ocenie Sądu jest to stawka zawyżona. Podkreślić należy, że zgodnie § 2 pkt 1a Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz. U. z 2002 r. Nr 27, poz. 271 ze zm.) w zw. z art. 34a ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1265 oraz z 2013 r. poz. 21) oraz w zw. z § 3 ust. 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U. z 2013 r., poz. 167), dla samochodu osobowego o pojemności skokowej silnika powyżej 900 cm³ stawka za 1 km przebiegu pojazdu wynosi do 0,8358 zł/km, co oznacza, że jest to kwota maksymalna, która w niniejszym przypadku niewątpliwie nie odpowiada rzeczywistemu kosztowi przejazdu. Mając na uwadze doświadczenie Sądu w kwestii przyznawania zwrotu kosztów dojazdu, Sąd skorygował tę kwotę – przyjmując stawkę za 1 km przebiegu pojazdu w wysokości 0,63 zł – i tak obliczoną należność (3x (493 kmx2 km) x 0,63 zł) uznał za odpowiadającą rzeczywistemu kosztowi przejazdu pełnomocnika.

Następnie uwzględniając sytuację osobistą powódki Sąd uznał za zasadne odstąpienie na podstawie art. 113 ust. 1 i 4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych od obciążania jej obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa opłaty sądowej od pozwu. O czym orzekł w pkt. 3 wyroku.